

Háborús években minden jóra való ember a békére gondolva tekint az égre. Jézus az ő békéjét megkülönbözteti a világ békéjétől. A világe erőfölényre, erőegyensúlyra épül. Jézusé mire épül? Az Ő személyét és ügyét magáénak valló ember belső odaadottságára. Ő általa, ővele és őbenne élni akaró emberen áll vagy bukik ez a béke.

A probléma az, hogy az ember véges. A jóban való kitartásában is véges. Ha fáj az embernek valamije, akkor nem tud magasröptű gondolatokat sugározni környezetére felé. Ilyenkor az ember örül, ha nem gerjeszt békétlenséget, nem hagyja rezegni a levegőt maga körül. Erőforrást kell keresni ilyenkor. Olyant, amely megbízható, fix pont, konkrétan személyes. Jézus magát kínálja ilyen fix pontnak, ilyen személyes erőforrásnak. Ő is tette és teszi a dolgát, de biztat, hogy „veletek vagyok a világ végezetéig”, „elmegek, de visszajövök hozzátok”, „gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok”, nálam „megtaláljátok lelketek nyugalmát”... Persze az ember megtalálja Istenét, Jézusát, amikor már bajban van, és átéli a maga tehetetlenségét, kiszolgáltatottságát. Kérések, könyörgések, vágyvezérelt sóhajok szállnak az ég felé. Ilyenkor bizony összezsugorodnak szeretetünk ígéretei...

Önostorozás helyett a határainkat elismerő, beismerő fejlehetőséget javaslom. A Jóistent mozgósítani akaró szemlélet helyett a „gyermekként” odabújó ragaszkodást javaslom. Az ember felnőtt és gyermek egyszerre. Felelős a döntéseiben, cselekedeteiben, ugyanakkor a mennyei Atyához tartozó nagy, szent családhoz is tartozik. Egy békét, szeretettel áramló boldog légkört jelentő családhoz.

A feszült ember megbékél, amikor őt elfogadó, elviselő szerető kapcsolati rendszerben van. Lehet, hogy ilyesmi az örök élet? Ezt erősítheti égre sóhajtásunk: „Menjen a napom Veled, Uram Jézus, együtt Veled...”

Király Náczi, Érd